

בית המשפט המחוזי חיפה

11 נובמבר 2019

ע"ו 10187-10-19 פלוני נ' מרכז לבריאות הנפש
שער מנשה ואח'

השופט ש' ברלינר

בפני:

פלוני

המערער:

נגד

היועץ המשפטי לממשלה

המשיב:

פסק דין זה ניתן לפרסום

פסק דין

1. בכתב האישום שהוגש נגד המערער לבית משפט השלום ברמלה (ת"פ 9123-12-18), יוחסו לו עבירות של איומים וגניבה ולאחר שהוברר כי הוא חולה ההליך הפלילי הופסק, ובית המשפט הוציא כלפיו ביום 17.4.19 צו אשפוז לתקופה מרבית של 3 שנים, על פי סמכותו של בית המשפט כקבוע בס' 15(א) של חוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן – החוק).

2. התקופה היא כאמור תקופה מרבית אשר נגזרת מן העונש הקבוע בדין לעבירה החמורה שבכתב האישום שההליך בה הופסק, ואין בכך כשלעצמו כדי ללמד כי האשפוז הכפוי מכוחו של הצו, צריך להימשך ולהתארך למלוא התקופה. תקופה מרבית זו נקבעה אך כדי שאשפוזו הכפוי של המערער במסלול הפלילי הקבוע בחוק לא יתארך אל מעבר לתקופה האמורה. היינו, שיש לשחרר את המערער מן האשפוז עד קודם לחלוף התקופה האמורה, כקבוע בחוק שעה שהוועדה משתכנעת "כי אין עוד הצדקה להמשך אשפוזו [של החולה] נוכח מצבו הנפשי ונוכח מידת המסוכנות הנשקפת ממנו, בשים לב למצבו הנפשי" (ס' 28(ב1) של החוק. לצורך זה על הוועדה לשקול, בין היתר, את "סיכויי שיקומו של החולה והתנאים לשיקום, ... הטיפול הדרוש לשיקומו והסכנות (פרוגנוזה) לגביו, נסיבות העבירה שבשלה ניתן צו האשפוז ..., עברו הפלילי של החולה ומשך הזמן שחלף מאז תחילת האשפוז ...". שאלה היא כיצד נמדוד את "משך הזמן" האמור, ומתי נחשוב כי חלף זמן מספיק של אשפוז וטיפול, מכוחו של הצו, עד כי ניתן יהיה לסיימו. ספק של ממש עולה באשר לשאלה אם יש למדוד זאת גם בהשוואה ליתרת תקופת הזמן עד לחלוף התקופה המרבית, והאם נדרש כי משך הזמן שחלף ייראה בעינינו כמספק, בהשוואה לתקופת האשפוז המרבית אותה קבע בית המשפט הפלילי, בהוציאו את הצו. נזכור, כי התקופה המרבית נקבעה לשם מניעת פגיעה בחירותו של החולה מעבר

בית המשפט המחוזי חיפה

11 נובמבר 2019

ע"ו 10187-10-19 פלוני נ' מרכז לבריאות הנפש
שער מנשה ואח'

לנדרש, ואין כל תלות בינה לבין טיב המחלה ואיפיוניה, מהות הטיפול, ומידת התקדמותו, בתקופת האשפוז.

3. בענייננו, מדובר בבקשת המערער להשתחרר מן האשפוז ובעיקר בבקשתו לקבל חופשות, זאת לאחר שבועדה מיום 23.9.19 לא אישרה הוועדה למערער לצאת לחופשות כלל, ועל כך הוא מלין.

4. הוועדה בדקה את המערער ובממצאי הבדיקה רשמה כי הוא "מרושל בהופעתו, חיוך אוילי על פניו. מדבר בצורה בלתי ברורה ובלתי מובנת, חשיבתו בלתי מאורגנת, מגלה מחשבות שווא של יחס, רדיפה, והשפעה. משוכנע שבראשו הושתל שבב ודרכו הוא נשלט על ידי גורם אחר, שומע קולות ומחשבות של אחרים ונאלץ להתמודד עם תופעה קשה זו יום ויומו. האפקט מצומצם, שטוח ובלתי מתגוון. במהלך הבדיקה נראה מידי פעם המערער הזייתי. חסר כל תובנה למחלתו הנפשית ולצורך בטפול, כושר שיפוטו וכן כושרו לביקורת המציאות עדיין פגומים במידה נכרת ביותר." המערער נזקק לתרופות "דפלט, סרוקוואל, קלופיקסול, דפו. נוזינן. פנרגאן". האבחנה היא סכיזופרניה פראנואידית והפרעת אישיות דיסוציאלית. את המסוכנות שבמערער לעצמו ולאחרים, נוכח מצבו הנפשי, העריכה הוועדה ברמה גבוהה. הוועדה שללה חלופת אשפוז וציינה כי "במצבו הנוכחי [ולאור] המסוכנות העולה ממנו לא ניתן לשקול חלופת אשפוז בשלב זה". הוועדה לא אשרה למערער, כאמור, לצאת לחופשות כלל, ובנימוקה הסבירה כי המערער "עדיין לא מאוזן תרופתית, עדיין זקוק לחומרים פסיכואקטיביים, והדבר בולט על פי התנהגותו במחלקה, דרישות לכדורים וריסוקם והסנפתם. עדיין [שרוי במצב] פסיכוטי פעיל, שומע גורם שלישי שמשפיע עליו דרך שבב המצוי בראשו, והוא נאלץ להתמודד עמו מידי יום. מדובר בגבר בן 35 אשר לו רקע עברייני עשיר עם התנהגות מסוכנת והפסקת טפול. לאור כל האמור לא ניתן לשקול חלופת אשפוז".

5. הדיון בוועדה התנהל כהלכה. ממצאי הבדיקה ברורים. שיקולי החוק גם הם מדברים לחובת המערער שעה שבעברו הפילי מספר לא מועט של תיקים פלילים. הוא גם ריצה בעבר מאסר. כאמור המסוכנות שבו לעצמו ולאחרים היא ברמה גבוהה, ובמצב דברים זה ברור כי לא הגיעה העת לסיים את האשפוז, ובאותה מידה היה זה מוצדק שלא להעניק לו חופשות, שכן, בהוצאתו לחופשה הוא יסכן במידה שאין להשלים עמה את שלומו של הציבור ובמידה מסוימת גם את בריאותו שלו.

6. לסיכום:

לא נפל פגם בהליך הדיוני אותו קיימה הוועדה בענייניו של המערער. החלטתה מתיישבת היטב לא רק עם הבדיקה וממצאיה אלא גם עם תמונת המצב הכוללת לגבי המערער, עברו רקעו

בית המשפט המחוזי חיפה

11 נובמבר 2019

ע"ו 10187-10-19 פלוני נ' מרכז לבריאות הנפש
שער מנשה ואח'

ומהלך הדברים והאירועים בהם הוא היה מעורב בתקופת האשפוז הנוכחית. חלופת אשפוז אינה באה בחשבון בשלב זה, כך גם שחרור, ובאותה מידה ברי כי אין להוציאו לחופשות כל עוד לא יחול שיפור יציב במצבו, המלווה בהפחתה משמעותית של מסוכנותו, שיאפשר זאת.

7. לאור כל האמור, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג חשוון תש"פ, 11 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

שמואל ברלינר, שופט עמית